

Yalnızgen

– marcel · 19 Ocak 2012

Evvelden tuhaf bir üçgendik
Neyse ki yalanlarımızı evlatlık verdik de
İkigen olduk
Sonra o meşum makas düştü bulutumuzdan
Kese kese / şekilsiz bir hazla
Kırpa kırpa / mat bir ıstırapla
Gözümüzü bile kırpmadan / o sabahlara rağmen
Kaldık tek gen – beklenmedik bir hüznün sularında
Ama nereden bilebilirdik geçmişimizle körlendiğini
Kestirip atınca unutulur sandık ikimize kalan paslı miras
Sandık ki birkaç yaprak daha kopartırsak
Güldürür yazgımızı o masum yapraklar
Hile yapıp gövdesinden koparttık koca beyazı
Bilemezdik köksüz beyazın bir daha uzamayacağını mavimize
Şimdi hiçbir şeyimiz kalmadı avuçlarımızda
Birkaç papatya cinayetinden
Ve yalnızlıktan üşüyen pişmanlıklarımızdan başka

Böyle biterse şiir üzülürsünüz değil mi?
Böyle mutsuz şiir sonlarından
Bir burukluğun daha sızması ruhumuza
Sonu başı belli olmayan dram sinekleri
Her gece arzularımızı emmek için beklerken
Zaten onca uğraşlarla
Özene bezene kurduğumuz ormanlar da talan olmuşken
Onca ağaç onca nehir şiirinden uzak
Duygu mağduruyken
Yani o avcı aslında çok iyi yaptı
Kırmızı başlıklı kızı kurtarmakla
Kimseye zarar vermez fazladan bir mutlu son

O yüzden seviyorum iki mevsim arası vivaldiyi
Bir nota el atıyor da son anda batmıyor gemi
Onca çalkantılı sanrılara rağmen
Dalgalar ve biraz ıslaklık can veriyor kıyımıza

Ama biz keserken işte o sevinçleri
Erkenden yiyeceğiz diye sabırsızca
Hiç kalıbımızdan da utanmadık
Zaten hiç sığamadığımız kalıbımızdayken

Yine de kıyamıyorum işte yok etmeye
Tüm bu hikayelerimin içini kemiren oyuncak aşklarımı
Açlıktandır diyorum
Evvelden tuhaf tuhaf üçgenken
Dörtgenken beşgenken çok genken
Öylece o çizgilerin bir kenarında
Beklerken bambaşka bir çizgiyi - çizgileri
Hep şehvetli bir geometri düşlerken düzlemimde
Bir gün sonsuza gidip geri dönen tek adam
Ben olacağım diye hayal ederken
Ve her gece gidiyormuş gibi yaparken
Bir nehir daha feda ederken kendini uçurumuma
Ah, bu şiirin başında bir "o" vardı değil mi
Kese kese birbirimizi derinliklerimize ittiğimiz
Ansızın indiriveren sürpriz bir yağmur gibi
Kayboluveriyor kadehimizin dibinde tortulaşan gizlerimiz
Bir önemi de kalmıyor o zaman kaçgen olduğumuzun
Genlerimizdeki tek başınlık tüm hızıyla ürerken
belki de o yüzden yazmalıyım aynama kocaman izlerle :
"ben aslında kendi halinde bir yalnızgenim..."

Oktay Coşar